Sfânta prea cuvioasa maica noastră Parascheva cea milostivă - Fecioara cu inimă de mamă

(14 octombrie)

Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi (14 octombrie):

https://www.academia.edu/43317891/Sf%C3%A2nta_cuvioas%C4%83_Parascheva_de_la_Ia%C5%9Fi_14_octombrie_

https://archive.org/details/sfanta-cuvioasa-parascheva

***

Materiale despre Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Parascheva-de-la-Ia%C5%9Fi

https://archive.org/details/@steaemy?query=Parascheva+de+la+Ia%C5%9Fi

&&&

Sfânta prea cuvioasa maica noastră Paraschiva este una dintre cele mai distinse ,,Doamne cereşti”, din acelea care fac parte din alaiul Sfintelor fecioare, apropiate Maicii lui Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Ea se aseamănă Împărătesei cereşti, fiind mult-milostivă şi în acelaşi timp mult iubită şi venerată de către credincioşii creştini. Sfânta cuvioasă Paraschiva păzeşte şi ocroteşte cetatea Iaşilor de peste trei sute şaizeici de ani [anul acesta se împlinesc trei sute şaizeci şi doi de ani de la aducerea moaştelor sale (1641-2013)] şi adună în capitala Moldovei sute de mii, şi chiar milioane de închinători în cursul unui an calendaristic şi bisericesc.

Dar ea este nu numai ,,grabnic ajutătoare” şi ,,mult folositoare” celor ce i se roagă şi îi cer ajutorul, ci şi un model de viaţă sfântă în toată plenitudinea ei. ***Gândirea şi trăirea duhovnicească a Sfinţilor părinţi ne-a lăsat această scurtă învăţătură, mult repetată de marele părinte şi învăţător duhovnicesc contemporan, Cleopa Ilie, anume că pentru a te mântui, neexcluzând învăţătura Bisericii ortodoxe: ,,credinţă, har şi fapte bune”, mai este necesar: “să ai faţă de Dumnezeu o inimă şi un comportament de fiu; către aproapele tău (adică către orice om din lume) să ai o inimă şi un comportament de mamă; iar faţă de tine însuţi să ai inimă, atitudine şi comportament de judecător“.***

În Sfânta Paraschiva se oglindeşte desăvârşit această învăţătură atât de profundă de sintetizatoare şi cuprinzătoare în acelaşi timp a Sfinţilor părinţi. Tânăra copilă şi-a descoperit vocaţia de fiu (fiică) duhovnicească a Părintelui ceresc, aprinzându-şi iubirea faţă de Fiului Său, dulcele Mire ceresc, Iisus Hristos.

S-a născut la anul 1025, într-o familie evlavioasă şi bogată, dintr-un sat de pe malul Bosforului, numit Epivat, astăzi Selim-Paşa.

La numai opt anişori aflată în biserica satului la Sfânta Liturghie, din citirea Sfintei Evanghelii, a reţinut cuvintele Mântuitorului: ***"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia Crucea şi să-Mi urmeze Mie" (Marcu 8,34)*** şi a înţeles că i se adresează personal, trecând la aplicarea lor practică în viaţa sa de zi cu zi.

A început a se ruga lui Dumnezeu ore în şir, unindu-se duhovniceşte cu El, dar mai ales a început să arate mila şi iubirea Lui faţă de cei săraci cu care Atotputernicul

se identifică, împărţindu-şi săracilor şi scăpătaţilor hainele ei frumoase şi luminoase. De fiecare dată pleca de acasă îmbrăcată ca o prinţesă şi se întorcea înapoi îmbrăcată în zdrenţe murdare, spre marea supărare şi dezamăgire a iubitorilor săi părinţi. Aceştia au ameninţat-o, au pedepsit-o şi au bătut-o, dar totul a fost în zadar.

La treisprezece-paisprezece ani a fugit de acasă la o mănăstire, fără ca părinţii să o mai afle vreodată. Atât de mult s-a aprins în inima şi-n sufletul ei iubirea dumnezeiască încât avea un singur gând şi un singur dor arzător, care îi stăpânea fiinţa: acela de a urma lui Iisus Hristos, Fiului lui Dumnezeu, în simplitate, în sărăcie, în suferinţe şi în sfinţenie, şi aceea de a fi o fiică ascultătoare Părintelui Său.

Uitând cu totul de casa părintească, de părinţii care ar fi vrut să o căsătorească şi de fratele său Eftimie, care mai târziu şi el s-a călugărit şi ajuns episcop, s-a dedicat unor nevoinţe uimitoare pentru vârsta ei. Postea aspru, gustând pâine şi apă doar la două-trei zile; priveghea toată noaptea făcând rugăciuni cu lacrimi şi multe metanii până la pământ; dormea pe jos şi practica multe alte nevoinţe pustniceşti pe care le practică bărbaţii sfinţi, îmbunătăţiţi.

De acolo, la vârsta de douăzeci de ani a mers în Ţara Sfântă şi a mai trăit vreme de patru-cinci ani pustnică în pustia Iordanului. Aici a suportat frigul, foamea, arşiţa dogorâtoare din Orient, dar mai ales multele ispite aduse de către draci.

Ştim ce înseamnă aceasta din vieţile multor sfinţi, cu ce îndârjire îi loveşte satan pe acei care se dedică postului şi rugăciunii neîncetate în locuri izolate. Ştim cum pe un mare sfânt cuvios contemporan, Gheron Iosif isihastul din Sfântul munte Athos, ani de-a rândul demonii îl băteau fizic, cu bâte şi ciomege, provocându-i răni foarte dureroase pentru timp îndelungat. În aceste dureri sfinţii sunt mângâiaţi doar de Dumnezeu sau Maica Domnului.

Sfânta Paraschiva a suportat şi ea cu tărie aceste răni, dureri şi lovituri, din marea ei iubire pentru Domnul. Iar El o mângâia cu harul Său şi o iubea pentru curăţia, înţelepciunea şi iubirea ei jertfelnică.

La doar douăzeci şi patru de ani i-a trimis veste printr-un înger luminos că o cheamă la Sine, spre a-I fi mireasă în cămara de nuntă cea cerească. Îngerul i-a spus să se întoarcă în locurile natale şi acolo să-şi dea sufletul. Aşa a făcut! A mai trăit un an acolo, unde altădată fusese prinţesă, ca o străină cerşetoare. Apoi a murit şi a fost îngropată în cimitirul străinilor.

După un timp oarecare sfintele ei moaşte au fost descoperite în chip minunat în urma unei vedenii pe care un creştin milostiv cu numele Gheorghe a avut-o. Acesta a îngropat în acelaşi cimitir un marinar în acelaşi mormânt, neştiind despre trupul neputrezit şi înmiresmat al Sfintei Paraschiva, iar noaptea a văzut-o în vedenie pe sfântă în chipul unei împărătese plină de strălucire cerească, spunându-i: “Să duci moaştele mele la loc de cinste în biserică”.

Aşa s-a întâmplat, sfintele ei moaşte au stat în biserica ,,Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” din Epivat o sută şaptezeci şi cinci de ani, unde au făcut nenumărate minuni şi vindecări de boli.

În anul 1235 au fost mutate la Târnovo, capitala imperiului româno-bulgar unde, de asemenea, au făcut multe minuni.

După o sută şaizeci de ani au fost mutate la Belgrad, unde au stat o sută douăzeci şi cinci de ani, de unde în anul 1520 au fost duse la Constantinopol.

De aici ele au fost aduse la Iaşi de către domnitorul Vasile Lupu la anul 1641. Acesta tocmai isprăvise în anul 1639 frumoasa sa ctitorie ,,Biserica Sfinţii trei Ierarhi” şi pe propria sa cheltuială a plătit datoriile Patriarhiei Ecumenice către Înalta Poartă, o sută cinzeci de pungi de galbeni şi apoi, încă cinzeci către Sultan, primind moaştele Sfintei Paraschiva de la Patriarhie şi permisiunea de la Înalta Poartă pentru a le aduce în Moldova.

Primirea Sfintei Paraschiva la Iaşi a fost făcută cu multă evlavie de către domnitor, mitropolitul Varlaam, şi întreg clerul şi poporul din Moldova.

Aici, la Iaşi, cuvioasa stă de trei sute şaizeci doi de ani, devenind ocrotitoarea Moldovei şi cea mai iubită sfântă de pe cuprinsul Ţării noastre. Aici a făcut şi face cele mai multe minuni, dintre care cea mai mare este desigur cea de la 26-17 dec. 1888, când, în urma unui incendiu, a fost ars Paraclisul, unde se păstrau sfintele moaşte, de la Mânăstirea Sfinţii trei Ierarhi. O mare minune: flăcările au mistuit totul din biserică, s-au topit candelabre, sfeşnice, cădelniţe, chiar şi racla de argint, dar moaştele au rămas neatinse. Ele, spre marea minune şi spre întărirea credinţei credincioşilor, stăteau învăluite în jăratec şi neatinse. Doar lemnul, perna şi veşmintele de sub sfântul ei trup au fost puţin atinse de fum. Martori oculari spun că sfânta stătea pe jăratec în mijlocul flăcărilor ca o împărătească pe tron.

Din multele minuni şi vindecări pe care le face Sfânta cuvioasă Paraschiva celor care îi cer ajutorul am aminti doar două.

***

În anul 1955 o familie din Iaşi aveau certuri şi neînţelegere în casă. Înr-o seară, femeia disperată a părăsit căminul. Zadarnic au căutat-o soţul şi fiica. Apoi, copila s-a culcat, iar tatăl ei a alergat la Sfânta Paraschiva şi s-a rugat cu lacrimi ca să-i întoarcă soţia cu bine înapoi. Ajungând omul acasă, după o oră, bate cineva la uşă. Era soţia! Avea chipul palid şi îngândurat.

- Unde ai fost femeie? Ce s-a întâmplat? a întrebat-o soţul.

- Diavolul mi-a dat în gând să mă sinucid, a răspuns femeia. De aceea m-am aşezat pe linia trenului aproape de gara Nicolina. Dar la orele 8 (20) seara, pe când venea un tren cu mare viteză, fiica noastră, îmbrăcată în alb, vine la mine, mă apucă repede de mână şi mă aruncă afară de linie. Aşa am scăpat de moarte şi de osânda iadului. După, m-am întărit puţin, am mulţumit lui Dumnezeu că m-a izbăvit de acel cumplit păcat şi m-am întors acasă.

- Femeie, în seara aceasta la ora 8, fiica noastră dormea, iar eu mă rugam la cuvioasa Paraschiva. Ea era aceea, nu fiica noastră! Ea te-a salvat! Să-i mulţumim că te-a salvat de la o dublă moarte, sufletească şi trupească.

Şi s-au rugat împreună. De atunci a existat multă pace, armonie şi bucurie duhovnicească în acea familie.

***

A doua este cea întâmplată unui inginer din Iaşi, bolnav de plămâni. Fiind internat în spital pentru operaţie, mama sa se ruga pentru el. Timp de două săptămâni medicii au amânat operaţia, iar apoi au constatat că tumoarea dispăruse în chip miraculos.

Atunci i-au spus bolnavului:
- Domnule inginer, aţi scăpat de operaţie! Nu mai aveţi nimic, întoarceţi-vă sănătos acasă. Cineva se roagă lui Dumnezeu pentru dumneavoastră!

Sfânta prea cuvioasa Maica noastră Paraschiva este grabnic ajutătoare şi mult folositoare celor ce îi cer ajutorul. Ea este fecioara cu inimă de mamă, care a iubit desăvârşit pe Dumnezeu, închinându-i fecioria ei, dar şi pe oameni, ca o mamă bună. Acelaşi lucru îl face şi din cer, de aproape o mie de ani. La Iaşi, ea uneşte cerul cu pământul. An de an, milioane de oameni se întâlnesc acolo cu Dumnezeu şi îşi împacă sufletul cu El, prin mijlocirile ei.

Sfinţii aceasta fac: duc lumea la cunoştinţa lui Dumnezeu şi o împacă cu El, iar pe Dumnezeu îl fac milostiv, blând şi iertător, şi-L împacă cu lumea.

Sfânta prea cuvioasa maica noastră Paraschiva a chemat şi alţi mari sfinţi în această lucrare a ei spre o mai mare bucurie a credincioşilor. De aceea, în ultimii douăzeci de ani, au fost aduse la Iaşi multe alte sfinte moaşte spre mângâierea pelerinilor şi întărirea credinţei adevărate în Dumnezeu.

De aceea, cu recunoştinţă, ne îndreptăm gândurile noastre spre Sfânta Paraschiva, şi ne rugăm ei cu bucurie şi mulţumire să mijlocească iertarea păcatelor noastre, să vindece, cu darul ei primit de la Hristos, bolile noastre sufleteşti şi trupeşti, să ne călăuzească pe calea curăţiei şi a feciorei mult plăcută lui Dumnezeu, să ne călăuzească pe calea răbdării, a bunătăţii, a milosteniei şi a blândeţii, să sporim prin mijlocirea rugăciunilor ei şi prin pilda vieţii ei credinţa noastră şi iubirea faţă de Dumnezeu şi de aproapele. Ca şi în cer, când o vom vedea să-i cântăm: Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva mult folositoare!

Părintele Arhim. Andrei Coroian